

DAVIDE MOROSINOTTO

NEMO

A NÉVTELEN FIÚ

A fiú, akiből a legendás
Nemo kapitány lett

manó könyvek

„– Nézze csak ezt a több nyelven megírt kéziratot, Aronnax úr. A tengeren folytatott tanulmányaim összefoglalását tartalmazza. Ha a sors is úgy akarja, ez a kézirat nem pusztul el velem együtt. Aláírtam a nevemet, s hozzáfűztem az életem történetét. Az írást elhelyezem majd egy kis készülékben, amely nem merülhet el a vízben, s az utolsó ember, aki mindenkit túlél a *Nautiluson*, a tengerbe veti ezt a készüléket – hadd jusson el oda, ahová a hullámok sodorják.

Nemo kapitány a közlésen tehát aláírta a nevét! S megírta az élete történetét! Egy napon mégiscsak világosság derül e férfiú féltve őrzött titkára!”

Jules Verne: *Nemo kapitány*

(Kilényi Mária fordítása)

Útmutató a francia nevek kiejtéséhez:

Nemo	némó
Daniel Lacrosse	dániel lákrossz
Ashlynn Taylor Woodsworth	eslin téjlor vúdzvörsz
Amélie Paimboeuf	ámeli pemböf
Le Havre	lő ávr
Mirat	mirá
Walsh	vals
Madame Charbonneau	mádám sárbonnó
Lepetit	löpti
François	franszoá
Jean	zsan
Renaud	rönó
Clément	kléman
Duval	düvál
Maurice	morisz
Gaspar Delpierre	gáspár delpier
Zeta	zéta

1. FEJEZET AZ ÉRKEZÉS

A FIÚ a Le Havre-i kikötőben várakozott. 1829. augusztus 28-a volt, a hajók sötét vonalakat rajzoltak az ezüstösen csillogó tenger felszínére, vitorláik úgy fehérlettek, akár a sirályok szárnya.

A fiú magas volt, nagyon sovány, és tetőtől talpig verejtékben úszott. Túl melegen öltözött ezen a nyár végi délelőttön: cilindert viselt, hosszú szárnyú kabátot, gyapjúmellényt és nyakig begombolt inget, amelyet különös, piros-zöld csokornyakkendő díszített. De a legfurcsább az volt, hogy elegáns öltözéke ellenére csupán zokni volt a lábán – még hozzá lyukas zokni, amelyből kikandikáltak a lábujjai.

Igazság szerint indulás előtt Mirat úrtól kapott egy pár fényes, szinte vadonatújnak látszó cipőt, csak hogy az legalább két számmal kisebb volt a kelleténél, és ha felhúzta, úgy érezte, mintha egérfogó szorítaná a lábfejét. Így hát mihelyt kiszállt a kocsiból, megszabadult a kínzóeszköztől: bedugta a kocsis ülése alá. Aztán fogott egy táblát, a melle elé tartotta, és várt.

A táblán ez állt:

AMÉLIE PAIMBOEUF
BENTLAKÁSOS ISKOLÁJA
IFJÚ HÖLGYEK ÉS URAK
SZÁMÁRA

Daniel Lacrosse-t (így hívták ugyanis a fiút) nemrég vették fel minden eszékéért a bentlakásos iskolába, és most azért küldték Le Havre-ba, hogy fogadjon két új növendéket, méghozzá a sors szeszélye folytán éppen egy ifjú hölgyet és egy ifjú urat.

A fiú fújt egyet, aztán a mellényzsebéből előhúzott egy zsebórát. Ezt is Mirat úrtól kapta kölcsön, aki a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon rá.

– Ha csak egy karcolás is esik rajta – mondta –, magának fel is út, le is út.

Daniel megígérte, hogy nagyon óvatos lesz – már csak azért is, mert jól érezte magát a Paimboeuf Intézetben, és nem volt kedve új munkát keresni. Csak-hogy az óra fél kilencet mutatott, és annak a bizonyos ifjú hölgynek már meg kellett volna érkeznie. Hová a csudába tűnhetett?

– *Garzon! Garzon!* – hangzott fel ekkor egy sipító hang. A „garçon” annyit tesz franciául: „fiú”, de az illető olyan furcsa kiejtéssel beszélt, hogy Daniel először nem is értette. Aztán meglátott egy lányt meg egy nőt, akik szoknyájuk szegélyét felemelve, gyors léptekkel igyekeztek felé.

A lány valamivel fiatalabb lehetett nála. Világos szeme volt, hosszú szőke haja tökéletes csigákban omlott a vállára, két elülső foga között pedig mókás rés tátongott.

A nő sárgás arcszíne viszont leginkább a fonnyadt hagymát juttatta az ember eszébe.

– *Garçon!* – visította Hagymaképű asszonyság. – Magát küldték ki elénk a Paimboeuf Intézetből?

Az iskola nevét helyesen „pemböf”-nek kellett mon-

dani, a nő viszont valahogy úgy ejtette ki: „painbou”. Daniel köhintett egyet, majd magasabbra emelte a táblát az iskola nevével. A nő szipákolni kezdett.

– Végre előkerült! – jegyezte meg. – Egy örökkévalóság óta vártunk magára a hajón. És miután nem méltóztatott odajönni, kénytelenek voltunk elindulni, a poggyászsunkat pedig ott kellett hagynunk őrizetlenül. Mintha Woodsworth kisasszony nem lenne amúgy is elég fáradt a hosszú utazástól!

Daniel végigmérte a Hagymaképzű asszonyság mellett álló lányt. Nem tűnt különösebben fáradtnak, inkább úgy látszott, szörnyen unja a dolgot.

– Ő volna Woodsworth kisasszony?

– Hát ki más? – kiáltott fel a nő. – Ashlynn Taylor Woodsworth, Henry Hepburn Taylor Woodsworth úr leánya. Én pedig a nevelőnője vagyok, Walsh kisasszony.

Ennek a nőnek tényleg elviselhetetlen a hangja!

– Most pedig, ha nincs több kérdése, iparkodjon! Amint mondtam, a kisasszony fáradt.

Daniel nem szólt, csupán odapillantott Ashlynnre meg Hagyma-Walsh kisasszonyra.

– És húzza fel a cipőjét, ha kérhetem! – tette hozzá

a nevelőnő megbotránkozva, miközben Daniel lyukas zoknijára szegezte a pillantását.

A fiú elengedte a füle mellett Walsh kisasszony megjegyzését, aztán ugrott egyet, majd bemutatott egy bukfencet. Olyan ügyesen csinálta, hogy még a cilindere is a fején maradt.

Miss Ashlynn Taylor Woodsworth az amerikai Bostonban született, az apja gazdag üzletember volt, acélt adott el a fél világnak. Ashlynnt még kislánykorában Európába küldték, hogy jó nevelést kapjon. Egy ideig Londonban élt, most pedig Franciaországba költözött, mivel beírátták Madame Paimboeuf intézetébe.

Miss Ashlynn, amint az megszokott az ilyen korú és társadalmi helyzetű lányoknál, imádta a szép ruhákat. Tömérdek poggyászt hozott magával, amelyek most bőröndökből, utazóládákból, kosarakból és kalapdobozokból álló, ingatag tornyot alkottak a mólón.

Ashlynn a napernyője árnyékából figyelte, amint az intézet mindenek szolgája felpakolja ezt a rengeteg holmit a kocsira, és közben izzad, mint egy teve a tűző napon.

A fiú mintha azt mondta volna, hogy Danielnek

hívják, és igazán helyes arca van, állapította meg magában Ashlynn. Egy kicsit meg is sajnálta, amiért egyedül kell cipekednie, de irigyelte is: neki legalább nem kell hallgatnia a morgolódo, dühösen fújtató Walsh kisasszonyt.

– Meddig ügyetlenkedik már ez a semmirekellő? – dünnyögte a nevelőnő. – Már így is késésben vagyunk, legalább egy órája el kellett volna indulnunk...

Miután Daniel az utolsó bőröndöt is felrakta a kocsis tetejére, megszólalt:

– Attól tartok, még nem indulhatunk. Egy másik növendéket is meg kell várnom, egy fiút. Bármelyik pillanatban itt lehet. Legalábbis azt hiszem.

Azzal újra kézbe vette a tábláját, és odaállt a lovak mellé.

Ashlynn a következő pillanatban elszánta magát, és mosolygós arccal odalépett mellé. Mindeddig attól félt, hogy az egész utat kettesben kell megtennie a végtelenül unalmas Walsh kisasszonnyal, most azonban kiderült, hogy lesz még egy útitársuk, egy másik diák. Remélhetőleg helyes fiú, és még az is lehet, hogy osztálytársak lesznek.

Ashlynn-nek soha nem voltak még osztálytársai,

mert egészen mostanáig mindig otthon tanították a nevelőnők. Mint például Walsh kisasszony.

– Azonnal szálljon be, Miss Ashlynn! – ripakodott rá ebben a pillanatban a nevelőnő, aki éppen csak az orrát dugta ki a kocsis ablakán. – Egy úri hölgynek nem illik a kocsis mellett várakozni. És... Te jó ég, mi az ott? Egy oroszlán?

Ashlynn hallotta, hogy Daniel füttyent egyet.

– Az biztos, hogy ez nem oroszlán – motyogta a fiú. – Dolgoztam cirkuszban, úgyhogy tudom, mit beszélek. Tehát csak kutya lehet... de ilyen hatalmas jószágot még sosem láttam.

Amikor Ashlynn megfordult, egy óriási állatot látott maga előtt. A bundája hamuszürke volt, a fejét sűrű sörény keretezte. Mellette fekete hajú, kávébarna bőrű fiú ballagott. Alacsony volt és karcsú, a szeme nagy, a foga vakítóan fehér. Keleties öltözéket viselt: vászoninget és bokában szűk nadrágot. A vállára vetve egy zsákot cipelt – úgy tűnt, ez az összes poggyásza.

A fiú megállt előttük, és vele együtt megállt a hatalmas kutya is (Ashlynnből akaratlanul is halk, ijedt kiáltás tört ki). A jövevény figyelmesen tanulmá-

nyozta Daniel tábláját, aztán meghajolt, és kivett a zsákjából egy gondosan összehajtogatott papírlapot.

Ashlynn odasandított, és látta, hogy a fiú a Paimboeuf Intézetnek szóló ajánlólevelét adja át Danielnek. Tehát ez a furcsa szerzet a második növendék, akire vártak.

– Isten hozott! – üdvözölte Daniel kissé meglepetten. – Én Daniel Lacrosse vagyok, az iskola minde-nese, a mellettem álló lány pedig most érkezett Angliából, és Ashlynn Akárminek hívják...

– Ashlynn Taylor Woodsworth – pontosított Walsh kisasszony a kocsı belsejéből. – De miért elegyedik szóba azzal a vademberrel? Nem látja, milyen gyanús alak?

– Lehet, hogy gyanús – vágott vissza Daniel –, de azt hiszem, velünk fog utazni. Az intézet új növendéke, a neve... Nahát, a neve nem is szerepel az ajánlólevélben.

Ashlynnnt egészen elbűvölte ez a rejtélyes fiú, no meg az ő hatalmas, egykedvűen viselkedő kuttyája. Így hát összeszedte minden bátorságát, bájosan rámosolygott az állatra, majd a gazdája felé fordult, és megkérdezte:

– Hogy hívnak?

De a fiú nem válaszolt. Egyszerűen levegőnek nézte, hátat fordított neki, és beült a kocsiba. Aztán füttyentett egyet, mire a kutya is beugrott, és összegömbölyödött a padlón.

– De... – hebegte Ashlynn hitetlenkedve, és kissé dühösen.

Ő csak kedves akart lenni, ez az alak meg így viszonzozza? Úgy tesz, mintha nem is látná?

Daniel rámosolygott a lányra, és vállat vont, mintha azt mondaná, ne is törődjön vele. Aztán a kezét nyújtotta, hogy felsegítse a kocsiba.

– Beszállás, hölgyeim és uraim – kiáltotta el magát. – Indulunk!